

ABRAHAM SMLOUVÁ S HOSPODINEM

(Krnov, 14.4.2024)

I.čtení: I. Mojžíšova 18,16-33

II.čtení: evangelium podle Lukáše 10,1-12

Před časem mi přišel e-mail s přílohou. Otevřel jsem ji a byla to prezentace – o lidech, kteří pyšně prohlašovali, že nepotřebují Boha nebo že Bůh je přežitek nebo něco takového, a všichni během pár dní zahynuli hroznou smrtí...

Ta prezentace byla opravdu drastická – úplně z ní čišelo pohrdání a zášť jejího „křesťanského“ autora – vůči všem, kdo znevažují Boha nebo ho dokonce urážejí.

A ještě něco z toho bylo cítit – škodolibá radost z toho, co se všechno stalo a stává těm, kdo říkají, že Bůh není nebo že se neangažuje ve světě...

Musím přiznat, že mi z toho bylo trochu špatně, protože si nemyslím, že tento přístup je tím, co od nás křesťanů Pán Bůh očekává.

Dokážu si představit, že můžeme být v pokušení takovéto škodolibosti, když slyšíme podobné příběhy. Vlastně to můžeme najít už v Bibli – třeba příběh sodomských.

Kolik zla způsobili Lotovi jeho sodomští spoluobčané! S jakým gustem mohl přijmout skutečnost, že budou všichni tvrdě potrestáni!

Bůh trestá... a my se z toho radujeme...

Jako když učedníci chtěli přivolat oheň z nebe na vesnici, která nepřijala Ježíše. Chtěli si hrát na Eliáše, toužili soudit a opájet se mocí nad lidmi. Ještěže jim to Ježíš zarazil už ve stadiu nápadu.

Osud města Sodomy (i blízké Gomory) je drsný. Zločinnost zde dorostla tak drastických rozměrů, že už Pán Bůh nemohl vydržet nářek jejich obětí a rozhodl se zakročit. Písmo to líčí velmi zvláštním způsobem: Tři muži krácejí k Sodomě a cestou se ještě zastaví u Božího přítele Abrahama, aby mu vyřídili, že bude mít syna a dědice. Po tomto setkání pokračují dál – takoví Boží průzkumníci – kteří mají ověřit na vlastní kůži, jak to s tou Sodomou doopravdy je.

Zároveň se ovšem Hospodin rozhodne probrat otázku Sodomy s Abrahamem. Abraham si klidně mohl zamnout ruce a říct: „Samozřejmě, Hospodine, já to říkám už roky, že proti té bandě sodomské by se mělo tvrdě zakročit!“ Mohl se zaradovat, že Boží mlýny stále melou a hřích bude potrestán. Mohl vyrobit škodolibou prezentaci s obrázkou a rozeslat to všem svým nepřátelům jako varování.

Abraham dělá něco úplně jiného. Postaví se před Hospodina a přimlouvá se za hříšníky. Jsem přesvědčený, že právě to od něj Pán Bůh očekával a chtěl. Abraham smlouvá s Bohem o lidské duše.

Stojí tu před Nejvyšším jako předobraz Pána Ježíše Krista, který taky vstupuje mezi nás hříšníky a Boží Spravedlnost a až za cenu vlastního života nám získává odpuštění.

Stojí tu před Nejvyšším i jako příklad pro nás – příklad soucitu a slitování, příklad lásky, která se nikdy neraduje ze zlého (jak říká apoštol Pavel ve 13. kapitole

I.Korintským). Je tu jako příklad toho, co máme jako křesťané dělat tváří v tvář špatností světa.

V Bibli můžeme najít ještě jeden příběh o Božím soudu nad hříšným městem: prorok Jonáš měl jít (a nakonec i šel) do města Ninive a ohlásit jim přicházející trest. V tomto je vlastně příběh podobný – i Sodoma dostala šanci, dva Boží poslové průzkumníci přišli do města a dali místním možnost změnit svůj přístup. Hledali ty spravedlivé, ty, kdo by slyšeli na Boží pozvání ke spravedlivému životu. Rozuzlení obou příběhů je ovšem radikálně jiné: mužové ninivští uznali a vyznali, že jednali špatně, litovali a prosili o odpuštění, zatímco sodomští se Božím poslům vysmáli a naopak se chystali jim ublížit. Ani je nenapadlo podříditi se Boží spravedlnosti.

Ty dva příběhy představují dva způsoby, jak máme podle Boží vůle jednat, když jsme konfrontováni se zlem ve světě. Jonášovský znamená zamířit k lidem hříšníkům, vyříditi jim Boží výzvu k nápravě, varovat je, že zlé jednání vždy přináší zlou odplatu. Způsob Abrahamovský pak je zamířit k Bohu s přímluvnou modlitbou a prosit o odpuštění pro ty, kdo možná zatím ani nevědí, že jednají špatně. Tak jako se modlil Ježíš na kříži, nebo mučedník Štěpán, když ho kamenovali.

Pán Ježíš dal svým následovníkům úkol – poslal nás do světa mezi lidi. Poslal nás mezi naše příbuzné, přátele, sousedy, spolupracovníky, lidi, které potkáváme denně, i ty, na které narazíme jednou za život. Poslal nás, abychom zvěstovali pokoj a příchod Božího Království.

Je si přitom vědom i možnosti, že přání pokoje a Boží Spravedlnosti bude odmítnuto, a upozorňuje, že následky takového odmítnutí můžou být horší než osud města Sodomy. A přece nevzdal do poslední chvíle a ještě ve chvíli, kdy umíral – odmítnutý, zavržený a opuštěný – se modlil za ty, kdo Jej poslali na smrt.

Bible je plná svědectví o tom, že Bůh víc odpouští než odsuzuje a že Bůh raději miluje než trestá. Hospodin nejásá nad smrtí svévolníka, Hospodin do poslední chvíle čeká a dává příležitost k obrácení.

Kéž bychom si i my křesťané prisvojili tento postoj a byli připraveni vydávat svědectví o Božím Království i přinášet Bohu prosby za všechny hříšníky.

Nebud' me škodolibí, nelibujme si v drastických líčeních špatných konců odpíračů, ale naopak se modleme, aby co nejvíce lidí naopak přijalo dobrou zprávu o Božím slitování.

Aby radost v nebesích nad obrácenými hříšníky mohla být veliká...

Pane Ježíši Kriste,

Děkujeme Ti za Tvé učení i za Tvé přímluvy za nás lidi.

Děkujeme Ti, Pane Bože, za to, že dáváš člověku šanci se napravit a prosit o odpuštění.

Prosíme Tě, nauč nás zvat lidi do Tvého Království a taky se přimlouvati i za ty, kdo zatím nevidí cestu.

AMEN